

Manapság már elég kevés olyan embert találunk, aki sohasem volt még moziban. Olyan bevásárlóközpont is elég kevés van, amelyikben ne lenne legalább egy hatalmas mozi, bársonyszékekkel, büfével és minden földi jóval. Nyugodtan kijelenthetjük tehát: ez a környezet mindenkinek ismerős. Ha pedig nem egyszer, hanem sokszor járunk moziba, az ott tapasztaltakból okosan levonhatunk pár következtetést. Például azt, hogy rettenetesen drága a jegy, rettenetesen drága a popcorn, rettenetesen drága a nachos, rettenetesen drága a kóla, rettenetesen drága minden, és ha ezt így folytatjuk, anyagi csődbe kerülünk, éhen halunk, és a sírunkra csak ennyi kerül: „túl sokat járt moziba.” Vagy azt a következtetést, hogy a forgatókönyvírók és a rendezők kezdenek kifogyni az ötletekből. Egyre több ugyanis az olyan film, ami nem önálló történetet mesél el, hanem egy már meglévő film történetének a folytatása vagy újrafeldolgozása.

A folytatásoknak általában két oka van: a történet és a pénz. A történet miatt készülő folytatásokat azért csinálják, mert az előző film végén a történet nem zárult le. Ebben az esetben persze érthető a folytatás, hiszen a film rajongói általában tudni akarják, mi történik az utolsó képkocka után. A történetfolytató folytatások tehát abszolút indokoltak, és általában várják is őket az adott film rajongói. De természetesen ez nem jelenti azt, hogy feltétlenül jó filmek lesznek. Az én tapasztalom az, hogy ezek a folytatások általában akkor működnek jól, ha már előre betervezték őket. Ha az alkotók fejében már az első film elkészítése előtt megvolt a sztori, a második, harmadik, negyedik rész története, és nem azért csinálták az egészet, hogy kielégítsék a rajongók igényeit, és eleget tegyenek követeléseiknek. Erre jó példák a *Harry Potter* (HP) filmek, amiknek volt ugyebár egy összefogó történetük (a könyvek alapján), amit meg kellett csinálni, és meg is csinálták. Sikeres is lett. A rossz példa pedig a *Legendás állatok és megfigyelésük* című film, ami ugyan szintén a HP-univerzum része, de szerintem nem azért csinálták, mert benne volt a sztoriban. Azért csinálták, hogy örömet okozzanak a rajongóknak, akik öt évvel az utolsó Potter-film kijövele után, mikor már az összes kitűzött, sapkát, salát és talárt megvásárolták, az összes HP-kaját megkóstolták, és az összes konteót, elemzést és fanfictiont elolvasták, kezdtek kicsit türelmetlenkedni.

Ennek ellenére a *Legendás állatok és megfigyelésük* jó film lett, nekem tetszett, bár szerintem inkább önálló alkotásként állta meg a helyét, mintsem a Potter-univerzum részeként.

A pénz miatti folytatások motivációjáról, azt hiszem, nem kell sokat beszélnem. A pénzszerzési váagnak egy enyhébb fajtája az, amikor csak és kizárólag a pénz érdekében folytatást avagy remake-et csinálnak. Ez persze érthető, hiszen valahol a lelke mélyén igazából mindenki szeretne gazdag lenni, és ha ezt filmek készítésével lehet elérni, akkor legyen. Viszont a pénz miatt készült folytatások általában nem túlságosan jók, de legalábbis az előzmény filmnek biztosan nem érnek a nyomába.

Ilyen például a *Macskafogó 2*, ami szerintem egyértelműen a pénz miatt készült. Ott volt ez a baromi sikeres és zseniális rajzfilm a nyolcvanas években, hát húzzunk le róla még egy bőrt húsz évvel később, kaszáljunk még egy kis lét – gondolták az alkotók, és kiadták a *Macskafogó 2*-t. Ami amúgy nem kimondottan rossz film, de az elődjének a nyomába sem ér. És ráadásul teljesen felesleges volt, mivel az első rész végén a történet kapott egy lezárást, nem kellett volna azt tovább húzni. Ha pedig mégis tovább húzzák egy egyébként lezárt történetű film sztoriját, az nem végződik valami jól. És ez sajnos nagyon sok pénzes folytatásnál így van.

Vannak szerencsére kivételek, mint például a *Verdák 2*, ami szintén totál fölösleges volt, de ennek ellenére egy nagyon jó rajzfilm, még azt is megkockáztatom, hogy jobb, mint az első rész.

Ez a két leggyakoribb oka tehát a folytatásoknak, de van még ezeken kívül is egy: ez pedig az új ötletek hiánya. Mert legyen akármilyen kreatív is az ember, egy idő után akkor is óhatatlanul kifogy az ötletekből. Ha pedig van olyan szerencsés, hogy ekkorra már előrukkolt pár jó filmmel, akkor elkezdheti a régieket folytatni. Ezek a típusú folytatások voltaképpen valamennyire besorolhatóak az előzőleg tárgyalt kategóriába, hiszen nyilván, ha az embernek nincs már több ötlete, akkor általában nem a sztori miatt gyárt filmeket, hanem a pénz miatt, vagy egyszerűen csak fenn akarja tartani a hírnevét meg a presztízsét azzal, hogy új filmeket csinál.

Ez történt (amint látom) az utóbbi időkben a Pixar stúdióval. 1995-től kezdve gyakorlatilag évente adták ki a jobbnál jobb rajzfilmeket, aztán hirtelen elfogyott az ötletük. Az utolsó eredeti rajzfilm az *Agymanók* volt, azóta már csak folytatásokat gyártanak, azaz fognak gyártani. Eddig még csak a *Szenilla nyomában* jött ki ezek közül a folytatások közül (ami kb. olyan, mint a *Macskafogó 2*: nem rossz, de nem ér az elődje, a *Némó nyomában* nyomába). De nemsokára érkezik a *Verdák 3*, a *hihetetlen család 2* meg a *Toy Story 4 is*, és csak remélni tudom, hogy ezek mind hozni fogják az elődjeik színvonalát. És azért az is jó lenne, ha a folytatások folytatásainak folytatása helyett a Pixar előrukkolna valami újjal is az elkövetkezendő öt-hat évben.

Az utolsó folytatási motivációnk mára a politikai korrektség. Igen, gondolom, most mindenkinek beugrott a nyár egyik legmegosztóbb filmje, az új *Szellemirtók*, ami igazából nem is folytatás, hanem remake. Őszintén bevallom, nem láttam a filmet, mivel általában szoktam adni a kritikusok és a tömeg véleményére (IMDB: 5,4/10; Port.hu 3,4/10), és erről a *Szellemirtókról* a (némi) radikális feministákon kívül senki nem mondott túlságosan jókat. Azt tehát így is fel tudom mérni, hogy nem aratott valami nagy sikert. Ha valaki esetleg nem tudná, a klasszikus szellemirtó-csapatot, ami férfiakból állt, ebben a filmben most felcserélték egy pusztán nőkből álló szellemirtó-csapatra. Gyakorlatilag tehát az egész valószínűleg csak azért készült, hogy legyenek női akcióhősök is. Önmagában a női akcióhősök gondolata természetesen egyáltalán nem az ördögtől való, sőt! De az, hogy egy filmet csak és kizárólag a női szereplők miatt csináljanak meg... Persze nem látunk bele az alkotók fejébe, valójában senki sem tudja, hogy tényleg csak a minden szempontból korrekt, nőket is felvonultató filmművészet érdekében csinálták az egészet, vagy amúgy is terveztek-e egy *Szellemirtók*-remake-et, de mindenesetre sikeres nem lett, azt biztos. És természetesen nem kell minden egyes, ma készülő filmbe beleerőltetni egy női, fekete vagy LMBTQ karaktert. Persze, ha van, az sem baj, egyáltalán nem baj, de ha túlságosan is korrektek akarunk lenni, az egy idő után erőltetetté válik, és az erőltetett dolgokat senki sem szereti.

Mindent összegezve, a folytatások nem minden esetben rosszak, vannak közöttük kiemelkedően jó és kiemelkedően rosszak is, de összességében azért szerintem a közönség kicsit jobban örülne néhány új sztori és karakter bemutatásának, mint a régi, jól ismert történetek folytatásának vagy politikailag korrekt verziójának.

Mörk Márta (8. évf.)